

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4128/2023
16.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бисерка Крпић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Мирко Марић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2523/22 од 20.10.2022. године, у седници одржаној 16.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2523/22 од 20.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 72/2019 од 20.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу по основу позајмице исплати 100.000 евра са каматом по висини референтне каматне стопе Европске централне банке за главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена од подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 267.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2523/22 од 20.10.2022. године, одбијена је жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – други закон) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Указивање тужиоца на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став

1. ЗПП је неосновано, јер у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. ЗПП, јер је другостепени суд оценио све битне жалбене наводе и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности, нарочито анализирајући оцену изведених доказа и формирано уверење првостепеног суда о доказаним, односно недоказаним битним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац се са својом браћом бавио ... послом, најпре заједничким радом, а затим су браћа одлучила да самостално наставе са развијањем посла, тако да је тужилац наставио са радом у ..., где је купио локал од новца стеченог заједничким радом. Тужени је син тужиоцевог брата и од тужиоца је више пута позајмљивао новац у ситуацијама када није могао да исплати рату за кредит за куповину непокретности, али је новац увек враћао, а поводом тих позајмица нису сачињавали признанице. Тужилац је захтев за враћање зајма засновао на чињеницама да је дана 01.03.2010. године туженом позајмио износ од 70.000,00 евра, а затим износ од 30.000,00 евра дана 01.03.2011. године, оба износа у просторијама СЗР „...“ у ... како би тужени купио некретнине, отворио пекару и наставио да обавља пекарску делатност, док тачан рок враћања зајма није утврђен.

Оценом изведених доказа засебно и као целине, нижестепени судови су применом правила о терету доказивања прописаном у одредбама члана 228. – 231. ЗПП закључили да је тужбени захтев неоснован, јер тужилац није доказао да је туженом дао зајам у износу од 100.000,00 евра.

По оцени Врховног суда неосновано се ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 557. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета, а чланом 562. истог закона да је зајмопримац дужан да врати у уговореном року исту количину ствари исте врсте и квалитета. Уговор је закључен када су уговорне стране постигле сагласност о битним састојцима уговора (члан 26. ЗОО), а како уговор о зајму није формални уговор, то се у недостатку писане форме његово постојање може доказивати и другим доказним средствима.

По оцени Врховног суда, ревизијски наводи тужиоца којима понавља да су тужилац и тужени закључили усмени уговор о зајму и да је то уобичајено за породичне односе не доводе у сумњу закључак судова да у конкретном случају тужилац није доказао да је између странака закључен уговор о зајму. Тужилац сходно правилу о терету доказивања из члана 231. ЗПП није доказао да је туженом позајмио износ од 100.000,00 евра ради обављања пекарске делатности, а ревизијским наводима тужилац у основи побија правилност оцене изведених доказа и врши анализу изведених доказа, што је према његовом мишљењу утицало на правилност утврђеног чињеничног стања и указује да је доказао тврдње у вези одлучних чињеница за примену одредби 557. став 1. и члана 562. Закона о облигационим односима. Међутим, ревизија се не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања сходно одредби члана 407. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић